

Kapłaństwo posługi

1. Słyszeliśmy być może w czasie rozmów stwierdzenie: „wierzę w Boga, ale nie wierzę w księży” lub pytania: „Po co mi pośrednik w kontakcie z Panem Bogiem? Czy muszę spowiadać się przed księdzem?”. Mimo, że osoby przejawiające takie wątpliwości są często członkami Kościoła, kwestionują sens posługi, wypływającej z sakramentu kapłaństwa. Czy jednak Kościół mógłby prawidłowo spełniać swoją misję jedynie w oparciu o powszechne kapłaństwo, w którym uczestniczą wszyscy wierni?

2. Spośród uczestników kapłaństwa powszechnego **sam Bóg wybiera i powołuje niektórych do kapłaństwa służebnego**. Jest ono odmienne od kapłaństwa wspólnego. Z ustanowienia bowiem Chrystusa przez włożenie rąk w sakramencie święceń kapłani są w sposób szczególny włączeni do posługi Ludowi Bożemu. Mówi o tym autor Listu do Hebrajczyków w słowach: „Każdy bowiem arcykapłan z ludzi brany, dla ludzi bywa ustanawiany w sprawach odnoszących się do Boga, aby składał dary i ofiary za grzechy” (Hbr 5,1).

Odwołując się do słów św. Pawła, który napisał, że „wiara rodzi się z tego, co się słyszy” (Rz 10,17), Katechizm Kościoła Katolickiego naucza, że nikt – żadna pojedyncza osoba ani żadna wspólnota – nie może sam sobie głosić Ewangelii; nikt też nie może sam siebie upoważnić do głoszenia Dobrej Nowiny. Człowiek posłany przez Pana mówi i działa nie przez swój własny autorytet, ale na mocy autorytetu Chrystusa; nie jako członek wspólnoty, ale jako mówiący do niej w imieniu Zbawiciela. Nikt nie może sam sobie udzielić łaski, ale musi być mu ona dana i ofiarowana. Zakłada to istnienie szafarzy tej łaski – upoważnionych przez Chrystusa kapłanów. Właśnie od Jezusa biskupi i prezbiterzy otrzymują misję i „świętą władzę” działania; władzę, dzięki której posłani przez Chrystusa czynią i dają na mocy daru Bożego to, czego nie mogą czynić i dawać sami z siebie (por. KKK 875).

3. **Z naturą sakramentalną posługi kapłańskiej jest wewnętrznie związany jej charakter służebny**. Kapłani są rzeczywiście „sługami Chrystusa” (Rz 1,1) na obraz Tego, który dobrowolnie przyjął „postać sługi” (Flp 2,7). Ponieważ słowo i łaska, których są szafarzami, nie należą do nich, ale są słowem i łaską Chrystusa, który powierzył im je dla innych, stają się oni dobrowolnie sługami wszystkich (por. KKK 876).

Do natury sakramentalnej posługi kapłańskiej należy także jej charakter kolegialny (wspólnotowy). Widać to na przykładzie dwunastu Apostołów, razem wybranych i razem posłanych przez Chrystusa. Ich jedność służy wspólnocie wszystkich wiernych. Każdy biskup pełni swoją posługę jako członek Kolegium Biskupiego, w jedności z Biskupem Rzymu. Wspólnie z nim dzieli troskę o Kościół powszechny. Kapłani zaś pełnią swoją posługę w ramach prezbiterium Kościoła diecezjalnego w łączności i pod kierunkiem swojego biskupa (por. KomKKK 180).

Sakramentalna posługa kapłańska posiada również charakter osobowy. Katechizm naucza, że chociaż pełniący posługę Chrystusa działają we wspólnocie, to zawsze działają także w sposób osobowy. **Każdy bowiem zostaje powołany osobiście**. Chrystus wzywa powołanych słowami: „Ty pójdz za Mną” (J 21, 22), aby każdy z nich był świadkiem jako konkretna osoba, ponosząca indywidualną odpowiedzialność przed Tym, który go posyła (por. KKK 878).

4. **Zapamiętajmy: „Spośród wszystkich wierzących uczestniczących w kapłaństwie powszechnym Chrystusa, Bóg wybiera i powołuje niektórych do kapłaństwa służebnego. Jest ono odmienne od kapłaństwa wspólnego i dokonuje się przez sakrament święceń. Wyposażeni bowiem w władzę świętą szafarze służą braciom swoim, aby wszyscy, którzy są z Ludu Bożego (...) osiągnęli zbawienie”** (KKK 874).

Ks. Janusz Zdunkiewicz